

Yorgun Bir Hayat

– yörükbeyi · 12 Eylül 2015

YORGUN BİR HAYAT

Yokuşun başında durmuştu.
Dizleri titriyor ve takati tükeniverdi.
Çok yorgundu, olduğu yere, yığılıp kaldı.
Ayakları isyan etmişti sanki.
Adımları kaplumbağadan daha da yavaştı.
Temeli yıkılmış ev gibiydi adam çok yaşlıydı.
Hava o kadar soğuktu ki, bıçak gibi keskin,
Üşüyordu, üzerindeki eskimiş ceket yetmiyordu, garibin.
Son bahar mevsiminin hüznü bir yanda,
Biryanda kahrolası yalnızlık der gibiydi, bir anda,
Bu gün yokuş sanki daha da dikleşmişti, o garibana,
Yoksa yılların yorgunluğumu ağırlaştırttı sırtında.
Aldığı nefes bile fazla geliyordu, artık ciğerine,
Her nefeste göğüs kafesi yanıyordu, belliydi halinden,
Başını arkasındaki taşa yasladı, uyur gibi daldı öylece birden,
Gözlerini kapayıverdi, dün gibi aniden, yılıp kaldı.
Düşüncelere mi, yoksa uykuya mı dalıp gitmişti,
6 yaşından beri sırtındaki yükü çok ağırlığını çekmişti,
Yorgundu, bitkindi, tükenmişti dizindeki dermanı,
Yüreğinde ne acılara saklıydı, kim bilir garibanın.
Ah neden bu kadar uzamıştı bu yokuş, bu gün acaba,
İyice üşümüştü, elleri mosmor ve buruşuktu.
Beli ki dünyanın kapısı kapanacaktı belki de,
Derinden bir ahhh çekti doğrulmak istedi yerinden,
Gözlerinin ferisi tükenmişti, farkında değildi gelip geçenden,
Yorgundu besbelli, yer çekimi bu gün daha da fazlaydı,
Ya gayret der gibi, dizlerine koydu üşümüş buruşmuş elini,
Kim bilir, evinde bekleyeni ya yaşlıydı ya da sabiydi beklide.
Bırakmak istemiyordu, hayatı elinden,
Sendeledi kalkamadı, Lanet olsun dedi yığıldı birden,
Elini kaldırdı, son gücü kalmıştı belikli, düştü yanlara
Bu koca dünyada yapayalnızdı
Hayatının ilk gününden olduğu gibi çekip gitmişti Dünyadan;
İbrahim BEKLER

29/09/2012

ANKARA